

Театр імпровізації Григорія Максименка

Герой п'єси О. Дяченка "Фініта" - фатальний невдаха. Йому не дали роль, від нього пішла дружина, а підпиляні ним декорації хоч і падають на ненависних колег, але не забивають їх до смерті. Єдиний вихід для героя - це самому піти з життя, що він і намагається (чи уявляє, що намагається) зробити впродовж п'єси, випробовуючи (чи уявляючи, що випробовує) всі відомі способи самогубств. Іде гра у гри, де фантазія виявляється реальнішою за життя, а життя - химернішим за фантазію...

Прем'єру п'єси в постановці тетру імпровізації Григорія Максименка кияни мали нагоду побачити в рамках фестивалю моновистав, організованого театром "Сузір'я". Театр Максименка працює за принципом антрепризи, має в репертуарі три моновистави, де "Фініта" - друга робота режисера у співдружності з драматургом Олексієм Дяченком та актором Олександром Мельником. Першу їхню роботу, комедію "Лібреттист", яка вже була заявлена на кількох фестивалях, було також показано на фестивальній сцені "Сузір'я".

Максименко будує театр, де не буває остаточних форм, застиглої вивершеності. Це театр шляху. І кожен виставу в такому театрі актор проживає як унікальні миттєвості, що народжуються та існують лише тут і тепер в атмосфері живого спілкування актора та глядача.

Та і сам режисер не спинається у пошуках свого театру: працює з професійними колективами, зі студентами, потім залишає все, десь завмирає, а через деякий час виникає з моновиставами... Що буде далі на його шляху, передбачити важко. Але зрозуміло одне: де з'являється Максименко, там з'являється театр.

Олена Левченко.

Олександр Мельник
у виставі "Лібреттист".
Режисер Г. Максименко.
1996.

Друге народження "Мікадо"

Наприкінці свого першого "харківського" сезону, у квітні 1927 року, театр "Березиль" випустив, користуючись сучасною лексикою, незаперечний сценічний шлягер - оперету "Мікадо" Артура Саллівена та Уільяма Джілберта. Ексцентрична вистава режисера Валерія Інкжинова і художника Вадима Меллера, до якої, перелицювавши лібретто, написали ряд сатиричних текстів провідні українські літератори, зокрема гуморист Остап Вишня та поет Майк Йогансен, набула шаленої популярності.

І ось "Мікадо" - знову на кону "Березоля" (нині - Харківський академічний український драматичний театр імені Т. Шевченка). Відрадно, що родове "березильське" коріння впізнається в сучасному мюзиклі-бурлеску, здійсненому режисером Миколою Яремківим, художником Наталією Руденко-Краєвською та композитором Геннадієм Фроловим, який на основі саллівенівської партитури знайшов цілком оригінальне, нове музичне вирішення. Як і давній родич, нинішній "Мікадо" безжурно бавиться, співає до самозабуття, азартно трюкацтвує, смішить та розчулює публіку.

Форма вистави - театр у театрі. Шевченківські актори, які вдають із себе артистів мандрівної японської трупи, розігрують у пародійній манері ліричну казку про любовні перипетії принца Нан-Кі-Пу (Василь Гапук) та чарівної гейші Юм-Юм (Олена Приступ). Прикметно, що не втратили своєї гостроти і памфлетні кліни тексту 20-х років, зокрема про "руку Москви" або про "лівобережну" та "правобережну" Японію... Східна екзотика, якою наскрізь пройняте видовище, дотепно пов'язана у виставі з використанням українського фольклору: зі сцени звучать знайомі народні українські пісні, а рішучі самураї хвацько "врізають" гопака.

У виставі беруть участь актори наймолодшого покоління шевченківців і безпосередньо учні колишніх "березильців".

Олена Седунова.
("Культура і життя",
22.У. 1996).